

Arrest

nr. 166 844 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: T.M.
geboortedatum: 18.12.1955
geboorteplaats: Vinsovkhoz
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 05.06.2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 74/13 van diezelfde wet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Il.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis werd gegeven op 27 november 2014 in strijd is met artikel 3 EVRM, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Il.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Il.1.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (...):

Il.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (...):

Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat In een internationaal verdrag. kan de minister of zijn gemachtigde aan de <vreemdeling>, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 25°, XI' of 12 bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :*

1 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3 wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, S°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7* wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[12° wanneer een <vreemdeling> het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]

[Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de <vreemdeling> naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de <vreemdeling> vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de <vreemdeling> de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de <vreemdeling> een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]¹ De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de <vreemdeling> te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de <vreemdeling>, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is. Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de <vreemdeling> in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de <vreemdeling>, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.) <W 1999-04-29/70, art. 3, A, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom men het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 5.06.2014”.

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

II.1.4. De wet stipuleert dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

Zoals blijkt uit de aanvraag tot humanitaire regularisatie is de vrouw van verzoekende partij immers ernstig ziek.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte. Uit de aanvraag tot humanitaire regularisatie blijkt:

“ (...)Verzoekers hebben zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïntegreerde mentaliteit hebben zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen, zo verklaart ook T. R.. Hij verklaart tweede verzoekster bijna 5 jaar te kennen in België en dat zij hier een grote vriendenkring heeft opgebouwd. Zij heeft duurzame sociale bindingen en is altijd zeer behulpzaam. Zij heeft hier met andere woorden een bijzondere band met België en er is zeker sprake van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten (stuk 2). Ook K. B. en anderen zijn deze mening toegedaan (Stuk 3). Iedere brief op zich is een eerbetoon aan de verzoekende partijen, het bevestigt het feit dat de verzoekende partijen zeer gemotiveerd zijn om te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed hebben aangepast aan de Belgische cultuur.

De integratie van verzoekers heeft zich vervolgens op allerlei vlakken afgespeeld. Verzoekende partijen hebben alhier verschillende certificaten behaald, onder andere behaalden zij een certificaat Nederlands voor anderstaligen. Zij woonden de lessen regelmatig bij en werkten tijdens de lessen heel enthousiast mee. Indien zij iets niet begrepen bleven zij niet bij de pakken zitten, maar vroegen zij om meer uitleg. Zij beseften eveneens erg goed dat het spreken van de Nederlandse taal een cruciaal gegeven is om goed te kunnen functioneren in onze maatschappij. Zij deden dan ook hun uiterste best om de opgedane kennis in het dagelijkse leven toe te passen. Momenteel beschikken zij zowel over een actieve als passieve kennis van het Nederlands. Buiten het certificaat Nederlands voor anderstaligen, hebben verzoekende partijen nog veel bijkomende certificaten behaald. Zo behaalde tweede verzoekster onder andere een certificaat werkstukken blouse/jurk uit de opleiding Naaien en behaalde zij een certificaat uit de opleiding Engels RG1 en ten slotte een certificaat Dactylo, basiscursus Word en initiatie Excel. Verzoekers behaalden vervolgens een attest cursus Socio-culturele Integratie RG1 (Stuk 4).

Onze maatschappij krijgt enorm veel van deze mensen en zij zetten zich in tot het uiterste, zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn. Dit kan niet zomaar opzij geschoven te worden, maar dient beloond te worden. Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden ter humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt. Verzoekers zijn immers al die tijd dat zij in ons land verblijven nooit in aanmerking gekomen met het gerecht en hebben bovendien een blanco strafregister (...).”

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij betoogt in wezen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen die zijn opgesomd in deze bepaling. In het bijzonder verwijst zij naar het feit dat haar vrouw ernstig ziek is en dat ook niet blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen waarover de verwerende partij beschikte gelet op de aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing werd genomen nadat op de aanvraag van de verzoekende partij en haar echtgenote om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet –in het kader waarvan zij alle gronden voor hun verzoek hebben kunnen uiteenzetten- werd beschikt. Beide beslissingen werden haar samen betekend.

In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door de verzoekende partij aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of zij buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland.

De verwerende partij heeft dus wel degelijk met deze elementen rekening gehouden, doch heeft geoordeeld dat deze niet van aard zijn om de verzoekende partij toe te laten haar aanvraag in België in te dienen.

Het beroep dat door de verzoekende partij en diens echtgenote werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 166 841 van 28 april 2016.

Verder blijkt uit het voormelde arrest dat de verzoekende partij en haar echtgenote in hun aanvraag, waarmee zij de verwerende partij uitnodigden om alle voor hen relevante gegevens in ogenschouw te nemen, niet hadden aangevoerd dat de echtgenote ernstig ziek is. De Raad is van oordeel dat het hen toekwam dit gegeven in de aanvraag op te nemen zo zij het dienstig achtten in het kader van hun verblijfsrechtelijke situatie. In ieder geval maakt zij niet aannemelijk waarom zij dat ten tijde van hun aanvraag niet hadden kunnen doen. Daarenboven blijkt dat een eerdere aanvraag op grond van de medische situatie van de echtgenote door de verwerende partij ongegrond werd bevonden en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 137 614 van 29 januari 2015. De verzoekende partij, die zeer vaag blijft over de aandoening van haar echtgenote, toont niet aan dat de aandoening waaraan zij zou lijden niet reeds door de verwerende partij werd beoordeeld, laat staan dat dat die beoordeling niet zou hebben volstaan.

Gelet op het gegeven dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door haar aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de beslissing met betrekking tot de aanvragen die werden ingediend, respectievelijk op grond van artikel 9ter en 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij in casu niet aan welk belang zij zou hebben bij het gegeven dat de motivering desbetreffend niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Alle bedoelde beslissingen werden de verzoekende partij ter kennis gebracht, en betrokkene heeft de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de motieven ervan, zoals is gebleken. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij, ten slotte, aanvoert dat niet zou blijken dat rekening werd gehouden met haar familie- en gezinsleven, moet worden vastgesteld dat niet duidelijk is wat zij daarmee precies bedoelt, nu de verzoekende partij en haar echtgenote zich in dezelfde verblijfsrechtelijke situatie bevinden.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden, en al evenmin dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld bij het afleveren van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, en de stelling van de verzoekende partij dat de eerst vermelde bepaling impliceert dat moet

worden nagegaan of er mogelijk een schending dreigt van internationaal recht, en zeker van artikel 3 van het EVRM, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij überhaupt enig risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar haar land van herkomst. Dat is overigens ook niet gebleken uit haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat niet valt in te zien waarom de verwerende partij hierover zou moeten hebben gemotiveerd.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS